

**MOKESTINIŲ GINČŲ KOMISIJA
PRIE LIETUVOS RESPUBLIKOS VYRIAUSYBĖS**

**SPRENDIMAS
DĖL UAB „KRISTĖ“ SKUNDO**

2021 m. balandžio d. Nr. S- (7-26/2021)
Vilnius

Mokestinių ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės (toliau – Komisija), susidedanti iš Komisijos pirmininko Evaldo Raistensčio, narių Editos Galiauskaitės, Rasos Stravinskaitės (pranešėja), Andriaus Veniaus, Vilmos Vildžiūnaitės, išnagrinėjo UAB „Kristė“ (toliau – Pareiškėjas) 2021-02-12 skundą dėl Muitinės departamento prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos (toliau – Muitinės departamentas) 2021-01-19 sprendimo Nr. 1A-11 (toliau – Sprendimas, skundžiamas sprendimas). Pareiškėjo atstovai S. N., R. K., I. E., Muitinės departamento atstovas M. H. 2021-03-23 posėdyje nuotoliniu būdu dalyvavo.

Komisija n u s t a t ė :

Pareiškėjas 2021-02-12 skunde nurodo, jog nagrinėjamu atveju jo į Lietuvos Respublikos teritoriją atgabenta ginčo prekė – laivas–kranas, įsigytas iš R. J. (Olandijos), buvo pripažinta importo mokesčių objektu dėl tariamo jo faktinio atgabenimo iš Norvegijos Karalystės, t. y. trečiosios valstybės, ne Europos Sąjungos (toliau – ES) valstybės narės. Pareiškėjas pažymi, jog vertinant šią teisinę situaciją būtina atkreipti dėmesį į tai, jog ginčo prekė, nors fiziškai ir buvo atgabenta į Lietuvos Respublikos teritoriją, tačiau faktiškai į laisvą apyvartą išleista nebuvo, civilinėje apyvartoje nedalyvavo (tokių duomenų muitinė nenustatė) ir šiuo metu yra Pareiškėjo dispozicijoje (nėra ir nebuvo perleistas, parduotas ir pan.).

Skunde pažymima, jog apibrėžiant muitinės skolininko sąvoką pagal 2013-10-09 Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES) Nr. 952/2013, kuriuo nustatomas Sąjungos muitinės kodeksas (toliau – Sąjungos muitinės kodeksas), 77, 79 ir 84 straipsnio nuostatas laikomasi prezumpcijos, kad ji yra aiškintina implicitiškai (siaurai), o skolininkų skaičius, vertinant įvairias teisines situacijas, negali būti nepagrįstai išplečiamas (žr. Europos Sąjungos Teisingumo Teismo (toliau – ESTT) bylą C-414/02, *Spedition Ulustrans, H. G. ve. Tic. A.S. Istanbul v Finanzlandesdirektion für Oberösterreich*). Be to, muitinės procedūrų taisyklės, kurias pažeidus atsiranda skola muitinei, apima ne tik importo operacijas (prekių išleidimo į laisvą apyvartą procedūrą ar eksporto operacijas), bet ir sąlyginio neapmokestinamo ekonominį poveikį turinčias arba draudžiamąsias muitinės procedūras, kurias vykdant ne Sąjungos kilmės prekes galima teisės aktų nustatytais sąlygomis laikyti ES muitų teritorijoje, gabenti per šią teritoriją ir netgi naudoti ar perdirbti šioje teritorijoje nemokant nustatytų importo muitų ir mokesčių (išorinis tranzitas, muitinis sandėliavimas, laikinasis įvežimas perdirbti, muitinės prižiūrimas perdirbimas, laikinasis išvežimas perdirbti, laikinasis įvežimas). Šiuo konkrečiu atveju, pasak skundo, faktiniu požiūriu (pagal Lietuvos Respublikos mokesčių administravimo įstatymo (toliau – MAĮ) 10 straipsnio nuostatas) ginčo prekės išleidimas į laisvą apyvartą, kaip tai suprantama Sąjungos muitinės kodekso 77 straipsnyje, neįvyko, o kitų aplinkybių, susijusių su laivo teisiniu

statusu ir galimybe pripažinti jį įvežtą kitų muitinės procedūrų, sąlygojančių importo mokesčių atidėjimą, pagrindu muitinė bei Muitinės departamentas nevertino.

Be to, pažymima, jog Pareiškėjas nevykdė jokių tyčinių veiksmų, susijusių su importo mokesčių vengimu ar slėpimu, priešingai, ėmėsi visų priemonių, kad mokesčiai būtų sumokėti ir deklaruoti – laivo įsigijimą oficialiai deklaravo kaip prekės tiekimą iš kitos ES valstybės narės – R. J. (Olandijos), kas visiškai atitinka realias įsigijimo sandorio faktines aplinkybes, detaliai paaiškintas skunde Muitinės departamentui. Pareiškėjas 2018 metų rugpjūčio mėn. deklaravo ginčo prekės įsigijimą pridėtinės vertės mokesčio (toliau – PVM) deklaracijoje, formoje FR0600. Pateiktos PVM deklaracijos 21 laukelyje (iš ES įsigytos prekės apmokestinamoji vertė) buvo deklaruotas prekių įsigijimas už 62 500 Eur ir kartu apskaičiuotas 21 proc. pardavimo PVM (13 250 Eur), kuri taip pat deklaruotas 34 laukelyje (iš ES įsigytų prekių pardavimo PVM).

Skunde akcentuojama, jog pagal Sąjungos muitinės kodekso 77 ir 79 straipsnių nuostatas įvykdžius atitinkamas muitinės procedūras ar pažeidus jų nuostatas, atsiranda skola muitinei (prievolė mokėti maito mokesčių). Vadovaujantis šiomis nuostatomis, į muitinės skolininkų sąrašą įtraukiami asmenys, kurie „pateikė deklaracijai surašyti reikalingą informaciją ir kuris žinojo arba, yra pagrindo manyti, kad turėjo žinoti, jog tokia informacija yra klaidinga“ (77 straipsnio 3 dalis) bei asmenys, kurie „žinojo arba, yra pagrindo manyti, kad turėjo žinoti, kad muitų teisės aktais nustatyta pareiga nebus (nebuvo) įvykdyta“ (79 straipsnio 3 dalies b ir c punktai). Akivaizdu, jog šiame kontekste asmens galimas tapimas muitinės skolininku priklauso ne tik nuo objektyvių, bet ir subjektyvių faktorių (žinojimo arba turėjimo žinoti apie muitų teisės aktų pažeidimus). Tokią praktiką formuoja ir ESTT, aiškindamas ES muitų teisės aktus (ESTT sprendimo byloje C-234/09, *Skatteministeriet v. DSV Road A/S*, 36 punktas, sprendimai bylose C-547/15, *Interservice*; C-454/10, *Jestel*, ir C-371/09, *H. M.*).

Atsižvelgiant į aukščiau nurodytą ESTT praktiką, pasak Pareiškėjo, esant asmens sąžiningumui, skola muitinei visais atvejais savaime neturėtų būti įregistruojama. Tokios nuostatos tiesiogiai įtvirtintos ir Sąjungos muitinės kodekse, kurio 124 straipsnio 1 dalies h punkto i papunktyje tiesiogiai nurodoma, kad skola muitinei išnyksta, jei „reikalavimų nesilaikymas, dėl kurio atsirado skola muitinei, neturėjo didelės įtakos teisingam atitinkamos muitinės procedūros taikymui ir jo nėra pagrindo laikyti bandymu apgauti“.

Atsižvelgiant į tai, skunde daroma išvada, jog dėl šių priežasčių Pareiškėjas negali būti laikomas muitinės skolininku bei jam negalėjo būti apskaičiuojama (registruojama) muitinės administruojamų importo mokesčių skola, nes deklaruodamas ginčo prekės įsigijimą iš Olandijos (R. J.) jis niekaip nesiekė apgauti muitinės ar išvengti atitinkamų muitinės procedūrų taikymo.

Skunde pabrėžiama, jog byloje nėra jokio ginčo, kad prekė – plaukiojantis kranas „Oslokra“ buvo įsigytas būtent iš Nyderlanduose (Olandijoje, ES valstybėje narėje) registruotos įmonės *J. V. B.V.* Plaukiojančio kranas įsigijimui informinti buvo oficialiai išrašyta PVM sąskaita faktūra Nr. 100138, kuria pardavėjas Nyderlandų įmonė *J. V. B.V.* informino prekę (plaukiojančio kranas) tiekimą į kitą ES valstybę narę (Lietuvos Respubliką), o Pareiškėjas – jos įsigijimą būtent iš kitos ES valstybės narės. Šiuos dokumentus ir jų vertimus Pareiškėjas nurodo raštu pateikęs Klaipėdos teritorinei muitinei (toliau – Klaipėdos TM).

Pareiškėjas atkreipia dėmesį į tai, jog išrašant PVM sąskaitą faktūrą Nr. 100138 ir ją apskaitant apskaitoje buvo vadovujamasi Lietuvos Respublikos pridėtinės vertės mokesčio įstatymo (toliau – PVMĮ) 3 straipsnio 2 dalimi, pagal kurią PVM objektas yra prekių įsigijimas už atlygį šalies teritorijoje iš kitos valstybės narės. Dėl šios priežasties Patikrinimo ataskaitoje (4 psl.) nepagrįstai į ginčo prekės muitinę vertę įskaičiuotos šios prekės transportavimo ir kitos su juo susijusios išlaidos (daugiau nei 45 000 Eur), kurias Pareiškėjas sumokėjo Danijos Karalystėje (ES valstybėje narėje) registruotai įmonei ir apmokestino PVM kaip paslaugas, įsigytas iš kitos ES valstybės narės.

Skunde atkreipiamas dėmesys į tai, jog dar kartą papildomai apmokestinant Pareiškėją importo mokesčiais, ypač importo PVM (kai jis jau yra apmokestinęs ir deklaravęs tos pačios prekės įsigijimą nustatyta tvarka pagal PVMĮ 3 straipsnio 2 dalies nuostatas bei apskaičiavęs jos pardavimo PVM, taip pat prekę transportavimo išlaidas apmokestinęs kaip paslaugas, įsigytas

iš ES valstybės narės (Danijos), yra pažeidžiamas ir 2006-11-28 Tarybos direktyvoje 2006/112/EB dėl pridėtinės vertės mokesčio bendros sistemos įtvirtintas PVM fiskalinio neutralumo principas bei tai sąlygoja dvigubą to paties Pareiškėjo atlikto sandorio apmokestinimą, kuris ES teisėje yra draudžiamas.

Įvertinus aukščiau nurodytas aplinkybes, skunde daroma išvada, kad Pareiškėjas nesiekė nuslėpti jokių mokėtinų mokesčių sumų, elgėsi sąžiningai, ginčo prekės įsigijimą oficialiai deklaravo ir apskaitė bei apmokestino kaip prekių tiekimo (prekių įsigijimo) ES viduje (iš kitos ES valstybės narės) sandorį, o esant šiai aplinkybei bei įvertinus tai, jog įsigyta ginčo prekė jokiaje civilinėje apyvartoje Lietuvos Respublikoje nedalyvavo (nebuvo faktiškai išleista į laisvą apyvartą), skola muitinei negalėjo atsirasti.

Pareiškėjas nurodo nesutinkantis su Muitinės departamento sprendimo išvada, jog ginčo prekės muitinės kilmės valstybė yra Norvegija (prekė atgabenta iš Norvegijos Tanangerio uosto), todėl ji kaip trečiosios valstybės kilmės prekė turėjo būti apmokestinta importo mokesčiais bei pateikta muitinės kontrolei (Sajungos muitinės kodekso 133–134 straipsniai).

Muitinės departamentas sprendime teigia, kad Pareiškėjas nepateikė įrodymų, pagrindžiančių ginčo prekės muitinę kilmę. Tokie įrodymai, Pareiškėjo tvirtinimu, buvo pateikti dar patikrinimo metu bei vėliau vykdant Muitinės departamento 2020-12-10 sprendimą Nr. 1A-221 dėl skundo trūkumų šalinimo (Pareiškėjas pateikė ginčo prekės įsigijimo dokumento vertimą į lietuvių kalbą). Taigi, Pareiškėjas aktyviai vykdė pareigą bendradarbiauti bei įrodyti ginčo prekės kilmę ir statusą. Nors Muitinės departamentas teigia, kad Pareiškėjas privalėjo pateikti ir papildomą informaciją apie laivo registraciją, pristatymą muitinės įstaigoms kitose valstybėse, pavyzdžiui, kitose ES valstybėse narėse, skunde akcentuojama, jog pats Pareiškėjas nėra valstybės institucija ar mokesčių administratorius, todėl neturi teisės savarankiškai gauti informacijos iš kitų valstybių apie prekę. Be to, pati muitinė tokių veiksmų neatliko, į kitų ES valstybių narių (Olandijos) ir / ar Norvegijos Karalystės mokesčių administravimo institucijas dėl ginčo prekės kilmės ir statuso nustatymo nesikreipė.

Muitinės departamentas teigia, kad prekių kilmės įrodinėjimo pareiga visuomet priklauso importuotojui, tačiau Pareiškėjas atkreipia dėmesį į tai, jog teismų praktikoje ši įrodinėjimo pareiga nėra aiškinama vienareikšmiškai bei pripažįstama, jog tam tikros įrodinėjimo pareigos nustatant prekių kilmę priklauso ir pačiai muitinei. Pastebi, jog prekių muitinės kilmės taisyklių laikymąsi ir tinkamą įrodinėjimo naštos paskirstymą tarp muitinės įstaigų bei importuotojų užtikrina speciali administracinė sistema, kuri, kaip yra išaiškinęs ESTT (skundo 9.7–9.8 punktuose pacituota praktika), reiškia, kad valstybėse prekių muitinei kilmei patvirtinti išduodami specialūs nustatytos formos dokumentai (pripažįstami oficialiais prekių muitinės kilmės įrodymais). Vadovaujantis šios administracinės sistemos funkcionavimo taisyklėmis, reikiama informacija apie prekių muitinę kilmę su trečiosiomis valstybėmis ES apsiukeičiama tarpininkaujant ES Komisijai.

Skunde tvirtinama, jog ESTT praktikoje sprendžiant prekių muitinės kilmės įrodinėjimo problemas paprastai remiamasi prielaida, jog importuojančios bei eksportuojančios valstybės kompetencijos santykis nustatant prekių muitinę kilmę yra grindžiamas sistema, pagal kurią prekių muitinę kilmę patvirtina eksportuojančios šalies valdžios institucijos. Tai grindžiama tuo, kad eksportuojančios šalies valdžios institucijos gali geriausiai tiesiogiai patikrinti ir nustatyti faktus bei aplinkybes, kurie lemia prekių muitinę kilmę (žr. ESTT bylas C-97/95, *Pascoal & Filhos Lda v. Fazenda Publica*, ir C-204/07 P, *C.A.S. SpA v. Commission of the European Communities*, taip pat ESTT bylą C-442/08, *Komisija v. Vokietija*, sprendimo 72–73 punktai, ir bylą C-386/08, *Brita v. U. N.*, sprendimo, 62 punktą). ESTT taip pat yra pažymėjęs, kad muitinės atliekamo vėlesnio (po prekių importo deklaravimo) patikrinimo dėl prekių muitinės kilmės tikslas turėtų būti siejamas būtent su prekių kilmės, nurodytos prekių muitinės kilmės sertifikate, patikrinimu. Todėl tik jeigu tokio vėlesnio patikrinimo metu muitinės įstaigos negali patvirtinti prekių kilmės sertifikate nurodytos kilmės, pagrįstai gali būti daroma išvada, jog prekės kilmė yra nežinoma ir prekės ES apmokestinamos konvenciniu (įprastiniu) maito tarifu (ESTT sprendimo byloje C-438/11, *P. S. GmbH v U. N.*, 17–18 punktai).

Taigi, eksportuojančios valstybės Norvegijos Karalystės neužklausus dėl ginčo prekės muitinės kilmės (kas įvyko ir šiuo atveju), muitinės sprendimai dėl ginčo prekės kilmės negali būti pripažįstami teisėtais. Juolab, kad mokesčių administratoriaus pareiga aktyviai veikti ir pačiam surinkti visus reikiamus įrodymus dėl prekių kilmės yra ne kartą pažymėta ir Lietuvos vyriausiojo administracinio teismo (toliau – LVAT, 2014-04-30 nutartis adm. byloje Nr. A-261-146/2014; 2014-04-30 nutartis adm. byloje Nr. A-261-144/2014).

Atsižvelgiant į išdėstyta, skunde daroma išvada, jog šiuo atveju ginčo prekės (laivo–krano) muitinė kilmė mokesčių administratoriaus nebuvo tinkamai nustatyta, mokestinis patikrinimas nebuvo tinkamas bei išsamus, todėl tai sudaro savarankišką pagrindą Muitinės departamento sprendimą panaikinti kaip nepagrįstą.

Nesutikdamas su paskirtos baudos dydžiu, Pareiškėjas skunde dėsto argumentus dėl jam inkriminuotų mokesčių įstatymų pažeidimų netyčinio pobūdžio.

Pareiškėjo vertinimu, Muitinės departamentas nepagrįstai taikė MAĮ 140 straipsnio 4 dalies 5 punkte numatytą atsakomybę sunkinančią aplinkybę, nes jokių mokesčių mokėtojo tyčinių veiksmų ar neveikimo nagrinėjamu atveju nebuvo ir negalėjo būti dėl žemiau nurodomų priežasčių. Pareiškėjas visuomet oficialiai ir viešai deklaravo ginčo prekės įsigijimą (apskaitos dokumentuose, PVM deklaracijose), niekada jo neslėpė, o patį įsigijimo faktą mokesčių administratorius irgi nustatė iš paties Pareiškėjo pateiktų dokumentų (kuriuos pats Pareiškėjas pateikė Muitinės departamentui (vykdydamas 2020-12-10 sprendimą Nr. 1A-221) jų neslėpdamas ir geranoriškai bendradarbiaudamas). Taigi, faktiniu požiūriu jokie veiksmai, susiję su Pareiškėjo sąmoningu siekiu nuslėpti mokėtinus mokesčius, nebuvo atlikti.

Be to, teismų praktikoje yra ne kartą išaiškinta, kokie veiksmai laikomi tyčiniaisi, sprendžiant mokestinių sankcijų taikymo klausimą. Pareiškėjas skunde cituoja LVAT 2019-02-13 nutarties adm. byloje Nr. A-557-575/2019; 2021-01-13 nutarties adm. byloje Nr. A-92-438/2021; 2015-10-29 nutarties adm. byloje Nr. A-768-438/2015; 2019-11-27 nutarties adm. byloje Nr. eA-2397-520/2019; 2014-01-30 nutarties adm. byloje Nr. A-442-231/2014; 2008-02-15 nutarties adm. byloje Nr. A-438-207/2008 nuostatas ir tvirtina, jog yra akivaizdu, jog šiuo atveju jokių panašių ar analogiškų veiksmų Pareiškėjas neatliko, jokių mokesčių slėpimo ar vengimo schemų ar struktūrų nesukūrė, taip pat neslėpė ir neklautojo apskaitos dokumentų, be to, geranoriškai bendradarbiavo su mokesčių administratoriumi dar patikrinimo metu. Pareiškėjas nagrinėjamu atveju taip pat nevykdė jokių nuolatinių, sistemingų veiksmų, kuriais sąmoningai (tyčia) buvo siekiama sumažinti mokėtinių mokesčių dydį, nes mokesčių mokėtojas pats savanoriškai dar iki patikrinimo pradžios (2018 m.) deklaravo ginčo prekės įsigijimo sandorį, pats jį apskaitė, apskaičiavo PVM (kaip prekės įsigijimui iš kitos ES valstybės narės) ir visus su šiuo sandoriu susijusius dokumentus pateikė Klaipėdos TM. Jokie galimi pažeidimai, susiję su mokesčių vengimu, sandorių, ūkinių operacijų ar jų grupės sudarymu turint tikslą gauti mokestinę naudą (pagal MAĮ 69 straipsnio nuostatas) Pareiškėjui nebuvo inkriminuoti.

Be to, pats mokesčių administratorius Pareiškėjui yra raštu patvirtinęs, jog papildomai Patikrinimo ataskaita apskaičiuotą importo PVM sumą jis gali įtraukti į PVM atskaitą bei ja sumažinti mokėtiną PVM sumą PVMĮ 58 straipsnyje nustatyta tvarka (mokesčių administratoriaus 2020-11-18 atsakymas Nr. RM-58443). Tai, Pareiškėjo nuomone, reiškia, jog dėl jam inkriminuoto ir tariamai padaryto mokesčių įstatymų pažeidimo jokia reali žala valstybės biudžetui nebuvo / nėra padaryta ir egzistuoja papildomas pagrindas atleisti jį nuo paskirtos baudos ir apskaičiuotų delspinigių pagal MAĮ 100 straipsnio 1 dalies 3 punktą ir 141 straipsnio 1 dalies 3 punktą.

Pareiškėjo teigimu, šie papildomi įrodymai Komisijai MAĮ 155 straipsnyje nustatyta tvarka pateikiami atsižvelgiant į tai, jog centrinis mokesčių administratorius nagrinėjamu atveju apskritai atsisakė vertinti atleidimo nuo Pareiškėjui paskirtų baudų ir delspinigių galimybę.

Vadinasi, nagrinėjamu atveju egzistuoja objektyvūs pagrindai atleisti Pareiškėją nuo jam skirtos baudos bei delspinigių (nesant Pareiškėjo kaltės dėl padarytų pažeidimų ir nesant žalos valstybės biudžetui) arba sumažinti paskirtos baudos sumą iki minimalios galimos sumos – 10 proc.

Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta ir vadovaujantis MAĮ 155 straipsnio 4 dalies 2–4 punktais, skunde prašoma panaikinti Muitinės departamento sprendimą ir Klaipėdos TM 2020-09-04 patikrinimo ataskaitą Nr. 0LM320098M. Tuo atveju, jei būtų nuspręsta, jog Pareiškėjas yra skolingas muitinei Klaipėdos TM 2020-09-04 patikrinimo ataskaitoje Nr. 0LM320098M nurodytas importo mokesčių sumas, prašoma skundžiamą sprendimą pakeisti, sumažinant Pareiškėjui skirtą baudą (30 proc.) iki minimalios 10 proc. dydžio baudos arba atleidžiant Pareiškėją nuo apskaičiuotos baudos ir delspinigių MAĮ 141 straipsnio 1 dalies 1 ir 3 punktuose nurodytais pagrindais.

Muitinės departamentas ginčijamu sprendimu patvirtino Klaipėdos TM 2020-09-04 patikrinimo ataskaitą Nr. 0LM320098M. Klaipėdos TM atliko Pareiškėjo ūkinės–komercinės veiklos, jos apskaitos, finansinės atskaitomybės, susijusios su muitų teisės aktų taikymu, patikrinimą už laikotarpį nuo 2017-07-01 iki 2020-04-30, kurio metu nustatė, jog Pareiškėjas į ES muitų teritoriją iš Norvegijos Karalystės atplukdė laivą–kraną „Oslokrana“ (toliau – Laivas), tačiau, pažeisdamas Sąjungos muitinės kodekso 134–135 straipsnių nuostatas, nepateikė šio Laivo muitinės priežiūrai.

Klaipėdos TM mokestinio patikrinimo metu kreipėsi į Pareiškėją su prašymu pateikti Laivo registracijos dokumentus, techninį pasą bei pateikti informaciją, koku tikslu buvo įsigytas Laivas. Pareiškėjas į minėtą prašymą neatsakė ir muitinės prašomos informacijos nepateikė. Patikrinus Pareiškėjo turimus dokumentus, susijusius su Laivo įsigijimu, nustatyta, jog Pareiškėjas Laivą, plaukiojantį su Norvegijos Karalystės vėliava, įsigijo iš Nyderlandų Karalystėje registruotos bendrovės *J. V. B. V. Remiantis* įsigijimo dokumentuose esančiais duomenimis, Laivas atplukdytas iš Norvegijos Karalystės Tanangerio jūsu uosto. Klaipėdos TM konstatavo, jog jokių duomenų apie Laivo Sąjungos muitinį statusą, kaip ir informacijos apie tai, kad minėta prekė buvo pateikta muitiniams formalumams, nėra. Konstatavusi, jog už Laivą, importuotą iš trečiosios valstybės – Norvegijos Karalystės, importo mokesčiai sumokėti nebuvo, Klaipėdos TM 2020-09-04 patikrinimo ataskaita Nr. 0LM320098M nusprendė apskaičiuoti 1 932 Eur muitą, 24 270 Eur PVM, taip pat Pareiškėjui skyrė 30 proc. dydžio baudą – 7 861 Eur.

Muitinės departamentas, įvertinęs Pareiškėjos 2020-11-13 skunde išdėstytus argumentus, tvirtina, jog skundžiama ataskaita tvirtintina, skundas atmestinas.

Šis ginčas, pasak Muitinės departamento, kilo dėl Klaipėdos TM sprendimo nepripažinti Laivui ES prekės muitinio statuso bei apskaičiuoti importo mokesčius.

Pasisakydamas dėl Laivo pateikimo muitinės priežiūrai, Muitinės departamentas Sprendime cituoja Sąjungos muitinės kodekso 133 straipsnio 1 dalies, 134 straipsnio 1 dalies, 79 straipsnio 1 ir 3 dalių nuostatas, atsižvelgęs į kurias tvirtina, jog skolininku muitinei laikytinas Pareiškėjas, kuris, įvežęs Laivą iš trečiosios valstybės į ES muitų teritoriją, nepateikė jo muitinės priežiūrai. Muitinės departamentas, siekdamas nustatyti Laivo registracijos vietą, 2020-11-26 raštu Nr. (4.14)3B-7417 kreipėsi į Lietuvos transporto saugos administraciją, kuri 2020-12-02 raštu Nr. 15B-10455 pranešė, jog Laivas Lietuvos Respublikos jūrų laivų registre ir Lietuvos Respublikos vidaus vandenų laivų registre nėra įregistruotas, tačiau buvo gauti duomenys apie Laivo registraciją Norvegijos laivų registre bei apie šio Laivo išregistravimą 2019-06-20. Muitinės departamentas nurodo neturintis pagrindo abejoti kompetentingos institucijos, atsakingos už vandens transporto priemonių registraciją, pateiktų duomenų teisingumu. Jo nuomone, pirmiau minėtus įrodymus papildė ir mokestinio patikrinimo metu iš Pareiškėjo paimtas dokumentas – Bendroji deklaracija (2018-11-05), kurioje nurodoma, jog Laivas plaukiojo su Norvegijos Karalystės valstybine vėliava, jo registracijos uostas – Bergenas, o Laivo išvykimo uostas – Tanangeris.

Pasak Sprendimo, kaip įrodinėjimo nereikalaujantis faktas pripažintina tai, kad Norvegijos Karalystė nėra ES narė, taip pat ši valstybė nepriklauso ir ES muitų sąjungai. Neįrodinėtina ir tai, kad tiek Bergenas, tiek ir Tanangeris yra Norvegijos Karalystės miestai. Tokiu būdu, akivaizdu, kad Laivas buvo registruotas bei atgabentas iš trečiosios šalies, taigi, vadovaujantis Sąjungos muitinės kodekso 134 straipsnio 1 dalimi, Laivui privalėjo būti taikoma muitinės priežiūra bei tikrinimas.

Akcentuojama tai, jog Pareiškėjas pirmiau išvardintų aplinkybių, susijusių su Laivo registracijos vieta, taip pat ir to fakto, jog Laivas plaukioja su Norvegijos Karalystės vėliava, neginčija. Pareiškėjas, įrodinėdamas Laivo, kaip Sąjungos prekių statusą turinčios prekės, įsigijimą, jokių argumentų ar paaiškinimų dėl laivo atplukdymo iš Norvegijos Karalystės taip pat nepateikia, apsiribodamas teiginiais, jog Sąjungos prekės statusą įrodo Laivo įsigijimas iš Nyderlandų Karalystėje registruoto pardavėjo. Šiuo aspektu pažymima, kad Sąjungos muitinės kodeksas (201 straipsnio 2 dalis) Sąjungos prekių muitinio statuso įgijimą sieja būtent su išleidimu į laisvą apyvartą, kuris reiškia, kad: a) surinktos visos privalomos importo maito sumos; b) atitinkamais atvejais surinkti kiti privalomieji mokėjimai, kaip numatyta atitinkamose galiojančiose nuostatose, susijusiose su tokių mokėjimų rinkimu; c) pritaikytos prekybos politikos priemonės, draudimai ir apribojimai, jeigu jie neturėjo būti pritaikyti ankstesniame etape; ir d) atlikti kiti nustatyti prekių importo formalumai.

Tokiu būdu, pasak Muitinės departamento, tik įvykdžius pirmiau išvadintas sąlygas, ne Sąjungos prekės laikytinos išleistomis į laisvą apyvartą bei įgyja Sąjungos prekių statusą (Sąjungos muitinės kodekso 201 straipsnio 3 dalis). Atsižvelgus į pirmiau išdėstytas Sąjungos muitinės kodekso normas, prekės įsigijimas iš ES registruoto asmens nesuteikia ir negalėjo suteikti Pareiškėjo įsigytam Laivui Sąjungos prekių muitinio statuso.

Muitinės departamentas nurodo 2020-12-10 sprendimu Nr. 1A-221 įpareigojęs Pareiškėją pateikti visus dokumentus, susijusius su Laivo registracija ES ar trečiojoje valstybėje, pateikti įrodymus, jog Laivas buvo pateiktas muitinės kontrolei vienos iš ES valstybių. Pareiškėjas 2020-12-22 raštu paaiškino, jog visus turimus Laivo registracijos dokumentus yra pateikęs muitinei mokestinio patikrinimo metu ir jokių papildomų dokumentų neturi.

Muitinės departamentas pažymi, jog Pareiškėjo tvirtinimai dėl Laivo registracijos dokumentų pateikimo yra neteisingi, nes tokių dokumentų nei vietos mokesčių administratoriui, nei Muitinės departamentui nėra pateikęs, be to, Pareiškėjas nenurodo, kokie tai dokumentai. Pažymi ir tai, kad Pareiškėjas nėra pateikęs jokių alternatyvių įrodymų, jog Laivas buvo pateiktas muitinės kontrolei kitoje ES valstybėje, nepaisant to, jog minėtų dokumentų prašė tiek vietos mokesčių administratorius, tiek ir Muitinės departamentas. Pareiškėjo argumentai, kad minėtų įrodymų turėtų ieškoti Lietuvos Respublikos muitinė bei kreiptis į užsienio valstybių mokesčių administratorius, yra atmestini, nes būtent pačiam Pareiškėjui, kaip prekę įsigijusiam ir ja disponuojančiam asmeniui, tenka prievolė turėti ir reikiamus dokumentus, įrodančius tiek prekės ES muitinį statusą, tiek ir atitinkamų importo mokesčių sumokėjimą.

Sprendime nurodoma, kad dėl transporto priemonės registracijos vietos svarbos, sprendžiant prievolės deklaruoti transporto priemonę muitinėje klausimą, yra išsamiai pasisakęs LVAT 2017-01-25 nutartyje adm. byloje Nr. A-195-556/2017. Muitinės departamentas laikosi pozicijos, kad šioje LVAT nutartyje išdėstytos išvados tiesiogiai taikytinos ir nagrinėjamame ginče, t. y. Pareiškėjas, iš turimų dokumentų žinodamas apie Laivo registracijos vietą trečiojoje šalyje, turėjo prievolę išsiaiškinti Laivo muitinį statusą bei pasidomėti, ar už Laivą sumokėti importo mokesčiai, o jei ne, sumokėti atitinkamus mokesčius pats.

Iš skundžiamos ataskaitos turinio, pasak Muitinės departamento, matyti, jog vietos mokesčių administratorius detalčiai išdėstė importo mokesčių apskaičiavimo teisinius bei faktinius pagrindus, t. y. nurodė atitinkamus dokumentus bei pateikė mokestinės nepriemokos apskaičiavimo detalizaciją. Pareiškėjas savo skunde, išskyrus teiginius dėl Laivo, kaip Sąjungos prekių statusą turinčios prekės, jokių alternatyvių skaičiavimų dėl mokestinės nepriemokos (t. y. maito, PVM, baudos bei delspinigių) dydžio bei apskaičiavimo teisingumo nepateikia, apsiribodamas argumentais dėl skirtos baudos nepagrįstumo. Todėl Muitinės departamentas laiko, jog ginčo dėl skundžiama ataskaita įregistruotos mokestinės nepriemokos dydžio nėra.

Muitinės departamentas, pasisakydamas dėl Pareiškėjui skirtos baudos dydžio, Sprendime cituoja MAĮ 139 straipsnio 1 dalies, LVAT 2008-02-15 nutarties adm. byloje Nr. A-261-214/2008 nuostatas. Vertindamas vietos mokesčių administratoriaus konstatuotą aplinkybę, t. y. apskaičiuotų importo mokesčių dydis viršija 500 bazinių socialinių išmokų, nurodo sutinkantis su vietos mokesčių administratoriaus sprendimu laikyti minėtą aplinkybę

sunkinančia (MAĮ 140 straipsnio 4 dalies 5 punktas). Pareiškėjas neįvykdė teisės aktuose nustatytos prievolės pateikti Laivą muitinės priežiūrai bei sumokėti atitinkamus importo mokesčius, taigi, savo neveikimu padarė didelę žalą valstybės biudžetui. Be to, atsižvelgus į atsakomybę lengvinančią aplinkybę – Pareiškėjo bendradarbiavimą mokestinio patikrinimo metu, Muitinės departamento nuomone, baudos vidurkis (30 proc.) buvo nustatytas pagrįstai bei teisingai.

Muitinės departamentas Sprendime cituoja MAĮ 141 straipsnio 1 dalies 1 punktą, šią teisės normą aiškinančią LVAT praktiką (2005-10-11 sprendimas adm. byloje Nr. A-15-1421/2005). Nurodo, jog Pareiškėjas, grįsdamas prašymą atleisti nuo paskirtos baudos bei delspinigių, nurodo, jog mokestinė nepriemoka buvo apskaičiuota ne dėl Pareiškėjo tyčinių veiksmų, o dėl skirtingo faktinės situacijos teisinio vertinimo, taigi, Pareiškėjo nuomone, jis nėra kaltas dėl padaryto pažeidimo. Muitinės departamentas nesutinka su pirmiau išdėstytais Pareiškėjo argumentais ir pažymi, jog neteisingas teisės aktų, reglamentuojančių prekių pateikimą muitinės kontrolei, reikalavimų traktavimas ar jų netinkamas supratimas negali būti laikomas kaltės nebuvimu, todėl konstatuoja, kad Pareiškėjas yra kaltas dėl padaryto mokestinio pažeidimo.

Komisija k o n s t a t u o j a :

Pareiškėjo 2021-02-12 skundas iš dalies tenkintinas, Sprendimas dalyje, kuria buvo patvirtinta Klaipėdos TM patikrinimo ataskaita įregistruoti Pareiškėjui mokestinę prievolę muitinei: 1 932 Eur muitą, 24 270 Eur importo PVM, tvirtintinas, dalyje dėl skirtos 7 861 Eur baudos bei apskaičiuotų 5 592 Eur delspinigių patvirtinimo keistinas, sumažinant mokesčių administratoriaus Pareiškėjui skirtą baudą iki 10 proc. papildomai apskaičiuotų mokesčių dydžio sumos bei perskaičiuojant Pareiškėjui apskaičiuotų delspinigių sumas.

Mokestinis ginčas šioje byloje yra kilęs dėl Pareiškėjo pripažinimo skolininku muitinei ir maito, importo PVM bei su šiais mokesčiais susijusių sumų apskaičiavimo pagrįstumo mokesčių administratoriui konstatavus, kad Pareiškėjas, atgabenęs į Sąjungos muitų teritoriją iš Norvegijos Karalystės ne Sąjungos kilmės prekę – ginče aptariamą Laivą, nepagrįstai nepateikė jo muitinės priežiūrai bei neapskaičiavo ir nesumokėjo į biudžetą priklausančių sumokėti importo mokesčių.

Byloje nustatyta, kad Pareiškėjas pagal 2018-08-09 sąskaitą faktūrą Nr. 100138 įsigijo iš Nyderlandų Karalystėje registruotos bendrovės *J. V. B. V.* su Norvegijos Karalystės vėliava plaukiojantį Laivą. Nustatyta, jog Laivas 2018-11-05 buvo atplukdytas į Klaipėdos jūrų uostą iš Norvegijos Karalystės Tanangerio jūrų uosto. Klaipėdos TM neturėdama duomenų apie tai, kad Pareiškėjo įsigyta prekė – Laivas turėtų Sąjungos prekių muitinį statusą, bei, kad minėta prekė buvo pateikta muitinės formalumams įforminti, atliko Pareiškėjo mokestinį patikrinimą, kurio metu konstatavo, kad Pareiškėjas, įsigijęs ne Sąjungos kilmės prekę ir nesikreipęs į muitinę dėl muitinės procedūrų įforminimo, neteisėtai iš trečiosios valstybės – Norvegijos Karalystės, įvežė į Sąjungos muitų teritoriją importo mokesčiais neapmokestintą prekę bei nepagrįstai nepateikė jos muitinės priežiūrai. Atsižvelgusi į tai bei vadovaudamasi Sąjungos muitinės kodekso 79 straipsnio nuostatomis, Klaipėdos TM pripažino Pareiškėją skolininku muitinei bei apskaičiavo jam maito bei importo PVM mokestinę prievolę.

Pareiškėjas nesutinka su mokesčių administratoriaus pozicija ir, ginčydamas skundžiamą Muitinės departamento sprendimą, įrodinėja, jog Laivas yra Sąjungos kilmės prekė dėl faktiško bei realaus jo įsigijimo iš R. J. įmonės, kurį (įsigijimą) Pareiškėjas deklaravo už 2018 m. rugpjūčio mėn. pateiktoje PVM deklaracijoje kaip prekės įsigijimą iš kitos ES valstybės narės bei apskaičiavo nuo šio įsigijimo PVM. Pareiškėjas tvirtina, jog muitinė ginčo atveju tinkamai nenustatė Laivo muitinės kilmės, nes neužklausė eksportuojančios valstybės (Norvegijos Karalystės) muitinės institucijos dėl ginčo prekės muitinės kilmės. Pareiškėjas taip pat akcentuoja, jog ginčo prekė, nors fiziškai ir buvo atgabenta į Lietuvos Respublikos teritoriją, tačiau faktiškai į laisvą apyvartą išleista nebuvo, civilinėje apyvartoje nedalyvavo (tokių

duomenų muitinė nenustatė) ir šiuo metu yra Pareiškėjo dispozicijoje (nėra ir nebuvo perleista, parduota ir pan.). Neįvykus prekės išleidimui į laisvą apyvartą, kaip tai suprantama Sąjungos muitinės kodekso 77 straipsnyje, taip pat nesant kitų aplinkybių, susijusių su Laivo teisiniu statusu ir galimybe pripažinti jį įvežtą kitų muitinės procedūrų, sąlygojančių importo mokesčių atidėjimą, pagrindu, taip pat atsižvelgiant į Pareiškėjo sąžiningą elgesį (jis niekaip nesiekė apgauti muitinės ar išvengti atitinkamų muitinės procedūrų taikymo), Pareiškėjo nuomone, skola muitinei įregistruota nepagrįstai. Pareiškėjas, ginčydamas skundžiamą sprendimą, taip pat teikia argumentus dėl mokesčių administratoriaus paskirtos baudos dydžio neadekvatumo, prašydamas ją sumažinti iki minimalaus dydžio, bei prašymą atleisti nuo baudos ir delspinigių MAĮ 141 straipsnio 1 dalies 1 ir 3 punktuose nurodytais pagrindais.

Komisija, įvertinusi ginčo byloje nustatytų faktinių aplinkybių visumą žemiau šiame sprendime pacituotų Sąjungos muitinės kodekso nuostatų kontekste, daro išvadą, jog mokesčių administratorius, nustatęs, jog importavus iš trečiosios šalies ginče aptariamą Laivą, priklausantys mokėti importo mokesčiai nebuvo sumokėti, pagrįstai apskaičiavo šių mokesčių mokestinę prievolę muitinei bei, tinkamai taikydamas Sąjungos muitinės kodekso nuostatas, skolininku muitinei pripažino Pareiškėją.

Sąjungos muitinės kodekso 133 straipsnio 1 dalis reglamentuoja, jog į Sąjungos muitų teritoriją atvykstančio jūrų laivo arba orlaivio naudotojas apie transporto priemonės atvykimą praneša pirmajai įvežimo muitinės įstaigai. Vadovaujantis Sąjungos muitinės kodekso 134 straipsniu, į Sąjungos muitų teritoriją įvežtos prekės nuo jų įvežimo yra muitinės prižiūrimos ir gali būti jos tikrinamos. Tos prekės taip prižiūrimos tol, kol nustatomas jų muitinis statusas, ir negali būti paimtos iš muitinės priežiūros be muitinės leidimo. Nustačius, kad prekės turi Sąjungos prekių muitinį statusą, tos prekės toliau muitinės nebeprižiūrimos. Ne Sąjungos prekės muitinės prižiūrimos tol, kol pasikeičia jų muitinis statusas arba kol jos išvežamos iš Sąjungos muitų teritorijos arba sunaikinamos. Pagal Sąjungos muitinės kodekso 5 straipsnio 23 punktą prie Sąjungos prekių priskiriamos tik Sąjungos muitų teritorijoje gautos prekės, kurių sudėtyje nėra iš Sąjungos muitų teritorijai nepriklausančių šalių ar teritorijų importuotų prekių (a); iš Sąjungos muitų teritorijai nepriklausančių šalių ar teritorijų į šią teritoriją įvežtos ir į laisvą apyvartą išleistos prekės (b); prekės, gautos arba pagamintos Sąjungos muitų teritorijoje arba vien tik iš b punkte nurodytų prekių, arba iš a ir b punktuose nurodytų prekių. Nurodytųjų kriterijų neatitinkančios prekės arba Sąjungos prekių muitinį statusą praradusios prekės laikomos ne Sąjungos prekėmis (5 straipsnio 24 punktas).

Įvertinus ginčo byloje esančią informaciją Komisijai nekyla abejonių, jog Pareiškėjo įsigytas ir į Sąjungos muitų teritoriją (Klaipėdos jūrų uostą) iš trečiosios valstybės Norvegijos Karalystės Tanangerio uosto atgabentas Laivas neturi Sąjungos prekių muitinio statuso.

Iš bylos medžiagos (2018-11-05 krovinio deklaracija, bendroji deklaracija) matyti, jog Laivas plaukiojo su Norvegijos Karalystės valstybine vėliava, jo registracijos uostas – Bergenas, o Laivo išvykimo uostas – Tanangeris. Pažymėtina tai, jog Pareiškėjas šių aplinkybių neginčija, taip pat ir tai, jog Pareiškėjas, neatsižvelgiant į Klaipėdos TM konstatuotą jo bendradarbiavimo su mokesčių administratoriumi aplinkybę, nepateikė muitinei jokių laivo registraciją patvirtinančių dokumentų. Todėl Muitinės departamentas, siekdamas nustatyti Laivo registracijos vietą, 2020-11-26 raštu Nr. (4.14)3B-7417 kreipėsi į Lietuvos transporto saugos administraciją su prašymu pateikti laivo registraciją Norvegijos Karalystėje ar kitoje ES valstybėje patvirtinančius dokumentus. Nurodytoji institucija 2020-12-02 raštu Nr. 15B-10455 pranešė, jog Laivas Lietuvos Respublikos jūrų laivų registre ir Lietuvos Respublikos vidaus vandenių laivų registre nėra įregistruotas, tačiau buvo gauti duomenys apie Laivo registraciją Norvegijos laivų registre bei apie šio Laivo išregistravimą 2019-06-20. Iš byloje esančio Norvegijos bendrojo laivų registro išrašo matyti, jog Laivas nuo pat 1951 m. buvo registruotas Norvegijos laivų registre, registracijos uostas – Bergenas ir, kaip minėta, iš šio registro išregistruotas 2019-06-20 (išregistruotas į Lietuvą, pagrindas – parduotas užsienio savininkui). Pasisakant šiuo ginčo aspektu, sutiktina su Muitinės departamento Sprendime išdėstyta pozicija, jog ginčo atveju nėra pagrindo abejoti kompetentingos institucijos, atsakingos už vandens

transporto priemonių registraciją, pateiktų duomenų teisingumu bei atmetini kaip nepagrįsti Pareiškėjo skunde dėstomi argumentai dėl netinkamo ginčo prekės muitinės kilmės nustatymo, muitinei nesikreipus į kitų ES valstybių narių (Nyderlandų) ir / ar Norvegijos Karalystės mokesčių administratorius. Juolab kad pats Pareiškėjas nepateikė muitinei jokių Laivo registracijos dokumentų, taip pat ir jokių alternatyvių įrodymų, patvirtinančių, kad Laivas buvo pateiktas muitinės kontrolei kitoje ES valstybėje narėje bei turi Sąjungos prekių muitinį statusą, nepaisant to, jog minėtų dokumentų prašė tiek Klaipėdos TM (2020-06-16, 2020-07-03 nurodymai tikrinamajam asmeniui Nr. (11.1)11D-6648 ir Nr. (11.1)11D-7223), tiek ir Muitinės departamentas (2020-12-10 sprendimas dėl skundo trūkumų pašalinimo Nr. 1A-221).

Iš Pareiškėjo ginče dėstomos pozicijos spręstina, jog Pareiškėjas aplinkybę, kad ginčo Laivas turi Sąjungos prekių muitinį statusą, įrodinėja šios prekės įsigijimo aplinkybėmis – Laivas faktiškai ir realiai yra įsigytas iš Nyderlandų Karalystėje registruoto pardavėjo, o kaip Laivo muitinį statusą įrodantį dokumentą nurodo R. J. įmonės *J. V. B. V.* išrašytą 2018-08-09 pardavimo sąskaitą faktūrą Nr. 100138. Tačiau pažymėtina, kad Sąjungos muitinės kodekso 201 straipsnio 2 dalis Sąjungos prekių muitinio statuso įgijimą sieja ne su prekės įsigijimo aplinkybėmis, o būtent su prekių išleidimu į laisvą apyvartą, kuris reiškia, kad: a) surinktos visos privalomos importo maito sumos; b) atitinkamais atvejais surinkti kiti privalomieji mokėjimai, kaip numatyta atitinkamose galiojančiose nuostatose, susijusiose su tokių mokėjimų rinkimu; c) pritaikytos prekybos politikos priemonės, draudimai ir apribojimai, jeigu jie neturėjo būti pritaikyti ankstesniame etape; ir d) atlikti kiti nustatyti prekių importo formalumai. Tik įvykdžius pirmiau išvardintas sąlygas, ne Sąjungos prekės laikytinos išleistomis į laisvą apyvartą bei įgyja Sąjungos prekių muitinį statusą (Sąjungos muitinės kodekso 201 straipsnio 3 dalis). Atsižvelgus į šias Sąjungos muitinės kodekso normas darytina išvada, kad prekės įsigijimas iš ES registruotos įmonės nesuteikė ir negalėjo suteikti Pareiškėjo įsigytam Laivui Sąjungos prekių muitinio statuso, nes tokį statusą prekė galėjo įgyti tik įvykdžius visus prekės importo formalumus ir sumokėjus visus privalomus mokėti importo mokesčius. Pastebėtina, jog, kaip kad nurodė Klaipėdos TM patikrinimo ataskaitoje, pagal viešai prieinamą informaciją kompanija *Hilco Industrial*, kurios padalinys yra Laivo pardavėjas *J. V. B. V., Amsterdam*, gali veikti kaip agentas arba, naudodamasis savo nuosavu kapitalu, užimti pagrindinę poziciją įsigydamas turto grupę. Be to, *J. V. B. V.* 2018-08-09 išrašytoje sąskaitą faktūrą Nr. 100138 yra įrašas, kad prekė įsigyta *BMV Laksevage* (Bergeno miesto miestelis Norvegijoje), kuriame pagal internete esančią informaciją parduodami ir kiti, panašūs į „Oslokrana“, laivai–kranai.

Pareiškėjas skunde pažymi, jog vertinant ginčo situaciją būtina atkreipti dėmesį į tai, jog ginčo prekė, nors fiziškai ir buvo atgabenta į Lietuvos Respublikos teritoriją, tačiau faktiškai į laisvą apyvartą išleista nebuvo, civilinėje apyvartoje nedalyvavo ir šiuo metu yra Pareiškėjo dispozicijoje (nėra ir nebuvo perleista, parduota ir pan.). Neįvykus prekės išleidimui į laisvą apyvartą, kaip tai suprantama pagal Sąjungos muitinės kodekso 77 straipsnį, taip pat nesant kitų aplinkybių, susijusių su Laivo teisiniu statusu ir galimybe pripažinti jį įvežtą kitų muitinės procedūrų, sąlygojančių importo mokesčių atidėjimą, pagrindu, Pareiškėjo nuomone, jam nepagrįstai apskaičiuota skola muitinei nepateikus ginčo prekės muitinės priežiūrai. Pasisakant dėl šių Pareiškėjo argumentų pažymėtina, jog prekės dalyvavimas (nedalyvavimas) civilinėje apyvartoje nepagrįstai tapatinimas su prekės išleidimu į laisvą apyvartą Sąjungos muitinės kodekso normų prasme, be to, ši aplinkybė niekaip nesąlygoja skolos muitinei atsiradimo. C. B. neturint Sąjungos prekių muitinio statuso, jau jo įvežimo į Sąjungos muitų teritoriją metu Pareiškėjas turėjo prievolę kreiptis į muitinę dėl muitinės procedūrų (įskaitant ir Pareiškėjo skunde akcentuojamas sąlyginio neapmokestinimo ekonominį poveikį turinčias arba draudžiamąsias muitinės procedūras, sąlygojančias importo mokesčių atidėjimą) įforminimo, tačiau to nepadarė. Todėl konstatavus Pareiškėją padarius muitų teisės aktų pažeidimą prekės įvežimo į Sąjungos muitų teritoriją metu, toliau su įgyta preke sekę veiksmai negali paneigti išvados dėl pažeidimo padarymo. Pagal Sąjungos muitinės kodekso 201 straipsnio 1 dalį norint, kad ne Sąjungos prekės patektų į Sąjungos rinką ar galėtų būti naudojamos arba vartojamos Sąjungos muitų teritorijoje asmeninėms reikmėms, toms prekėms įforminama išleidimo į laisvą

apyvartą procedūra. Atsižvelgiant į šią Sąjungos muitinės kodekso nuostatą tam, kad Pareiškėjo įsigyta prekė būtų laikoma teisėtai patekusia į Sąjungos rinką (teisėtai importuota), jai turėjo būti įforminta išleidimo į laisvą apyvartą procedūra, t. y. įformintos privalomos muitinės procedūros ir sumokėtos privalomos mokėti importo mokesčių sumos.

Kaip jau minėta, Pareiškėjas, įsigijęs ne Sąjungos prekę ir atgabėjęs ją į Sąjungos muitų teritoriją, nesikreipė į muitinę dėl muitinės procedūrų įforminimo bei nepateikė prekės muitinei priežiūrai, kaip to reikalauja Sąjungos muitinės kodekso 134 straipsnio ir 139 straipsnio 1 dalies nuostatos. Sąjungos muitinės kodekso 79 straipsnio 1 dalies, reglamentuojančios skolos muitinei atsiradimą dėl reikalavimų nesilaikymo, a punktas nustato, kad importo skola muitinei, susijusi su prekėmis, apmokestinamomis importo muitu, atsiranda, jei nevykdoma bent viena iš muitų teisės aktuose nustatytų pareigų, susijusių su ne Sąjungos prekių įvežimu į Sąjungos muitų teritoriją, jų paėmimu iš muitinės priežiūros arba su tokių prekių gabenimu, perdirbimu, saugojimu, laikinuoju saugojimu, laikinuoju įvežimu arba disponavimu jomis toje teritorijoje. Pagal šio straipsnio 2 dalies a punktą skolos muitinei atsiradimo laiku laikomas momentas, kai neįvykdoma arba nustojama vykdyti pareiga, kurios nevykdymas nulemia skolos muitinei atsiradimą, o pagal šio straipsnio 3 dalį 1 dalies a ir b punktuose nurodytais atvejais skolininku laikomas bet kuris iš šių asmenų: a) asmuo, kuris privalėjo įvykdyti atitinkamas pareigas; b) asmuo, kuris žinojo arba, yra pagrindo manyti, kad turėjo žinoti, kad muitų teisės aktais nustatyta pareiga nebuvo įvykdyta, ir kuris veikė asmens, privalėjusio įvykdyti tą pareigą, interesais arba kuris dalyvavo atliekant veiksmus, dėl kurių ta pareiga nebuvo įvykdyta; c) asmuo, kuris įsigijo arba laikė atitinkamas prekes ir jų įsigijimo arba gavimo metu žinojo arba, yra pagrindo manyti, kad turėjo žinoti, kad muitų teisės aktais nustatyta pareiga nebuvo įvykdyta.

Įvertinus ginčo byloje nustatytų aplinkybių visumą aukščiau pacituotų Sąjungos muitinės kodekso nuostatų kontekste darytina išvada, jog muitinė pagrįstai pripažino Pareiškėją skolininku muitinei Sąjungos muitinės kodekso 79 straipsnio 3 dalies a ir c punktų prasme. Pareiškėjas, nesutikdamas su nurodytųjų Sąjungos muitinės kodekso nuostatų ginčo situacijoje taikymu, skunde akcentuoja savo sąžiningą elgesį, nes, pasak Pareiškėjo, deklaruodamas ginčo prekės įsigijimą iš R. J. (ginčo prekės įsigijimą deklaravęs ir apmokestinęs kaip prekės tiekimą Sąjungos viduje iš kitos ES valstybės narės), jis nesiekė apgauti muitinės ar išvengti atitinkamų muitinės procedūrų taikymo, o esant tokiai situacijai Pareiškėjas negali būti laikomas muitinės skolininku bei jam negali būti apskaičiuojama muitinės administruojamų importo mokesčių skola. Tačiau pažymėtina, jog iš aukščiau šiame sprendime pacituotų Sąjungos muitinės kodekso nuostatų yra akivaizdu, kad tiek Pareiškėjo pripažinimą skolininku muitinei, tiek importo mokesčių skolos apskaičiavimą lėmė netinkamas imperatyvių šiame kodekse įtvirtintų reikalavimų įforminti muitinės procedūras įvežus iš trečiosios šalies į Sąjungos muitų teritoriją ne Sąjungos kilmės prekę vykdydamas. Todėl sprendžiant Pareiškėjo pripažinimo skolininku muitinei klausimą jokios teisinės reikšmės neturi aplinkybė, jog Pareiškėjas deklaravo ginčo prekės įsigijimą iš R. J. ir apmokestino šį sandorį kaip prekės įsigijimą ES viduje. Be to, Sąjungos muitinės kodeksas nesieja asmens pripažinimo skolininku muitinei su jo sąžiningu elgesiu, kaip kad skunde tvirtina Pareiškėjas, nes pagal Sąjungos muitinės kodekso 79 straipsnio nuostatas pripažįstant asmenį skolininku muitinei pakanka nustatyti, jog toks asmuo žinojo, arba, yra pagrindo manyti, kad turėjo žinoti, kad neteisėtai įveža iš trečiosios šalies Sąjungos muitinio statuso neturinčią prekę.

Kaip jau minėta, ginčo Laivas buvo registruotas Norvegijos Karalystėje, buvo įsigytas šios valstybės mieste bei atgabentas iš šios valstybės uosto. Vadinasi, Pareiškėjas turėjo žinoti, kad įsigyja ne Sąjungos prekę. Be to, *J. V. B. V.* 2018-08-09 išrašytos sąskaitos faktūros Nr. 100138, kurios tinkamu apskaitymu savo buhalterinėje apskaitoje Pareiškėjas įrodinėja jo pripažinimo skolininku muitinei nepagrįstumą, 2 psl. yra labai detaliai aptartos R. J. įmonės vykdomo Laivo eksporto iš Norvegijos sąlygos ir reikalavimai pirkėjui pateikti informaciją ir įrodymus (eksporto dokumentus), kad siunta atvyko į paskirties vietą, kad pardavėjas galėtų laikytis taikomų PVM reikalavimų pagal Norvegijos įstatymus, t. y. pagrįsti tinkamą 0 proc. eksporto normos taikymą. Taigi, Komisijos nuomone, ginčo Laivo muitinį statusą pagrindžiančio

dokumento turinys leidžia daryti ne tik prielaidą, kad Pareiškėjas, remdamasis šiuo dokumentu, negalėjo įvykusio laivo įsigijimo deklaruoti kaip prekės įsigijimo ES viduje, priskaitydamas pardavimo PVM ir jį atskaitydamas, bet ir išvadą, jog Pareiškėjas neabejotinai žinojo įvežantis iš trečiosios šalies į Sąjungos muitų teritoriją Sąjungos muitinio statuso neturinčią prekę, kas lėmė ne tik pareigą pateikti prekę muitinės priežiūrai, bet ir atlikti visus su prekės įvežimu (importu) susijusius muitinės formalumus.

Pareiškėjas skunde nurodo, jog Klaipėdos TM nepagrįstai į ginčo prekės – Laivo muitinę vertę įskaičiavo šios prekės transportavimo ir kitas su juo susijusias išlaidas (daugiau kaip 45 000 Eur), kurias Pareiškėjas sumokėjo Danijos Karalystėje (ES valstybėje narėje) registruotai įmonei ir apmokestino PVM kaip paslaugas, įsigytas iš kitos ES valstybės narės. Pareiškėjo argumentai dėl netinkamos ginčo Laivo muitinės vertės apskaičiavimo atmestini kaip nepagrįsti. Vadovaujantis Sąjungos muitinės kodekso 70 straipsnio nuostatomis, prekės muitinė vertė yra faktiškai sumokėta arba mokėtina kaina, kuri prireikus patikslinama. Pagal šio kodekso 71 straipsnio 1 dalies e punktą nustatant muitinę vertę pagal 70 straipsnį, prie faktiškai sumokėtos arba mokėtinos už importuojamas prekes kainos pridėdama importuojamų prekių vežimo ir draudimo išlaidos ir su prekių vežimu susijusios krovimo ir tvarkymo išlaidos. Atsižvelgiant į šias Sąjungos muitinės kodekso nuostatas, darytina išvada, jog Klaipėdos TM, apskaičiuodama ginčo prekės muitinę vertę, pagrįstai ją patikslino prie už Laivą sumokėtos sumos pridėdama Laivo transportavimo išlaidas ir su jo vežimu susijusias papildomas išlaidas.

Komisija atkreipia dėmesį į tai, kad iš Klaipėdos TM 2020-09-04 patikrinimo ataskaitos Nr. OLM320098 1 priede Apskaičiuotų įtraukiamų į apskaitą delpinigių detalizacijos esančioje lentelėje pateiktų duomenų matyti, kad importo PVM ir maito delpinigių Pareiškėjui buvo apskaičiuoti ne už laikotarpį nuo skolos muitinei atsiradimo (prekės atgabavimo į Sąjungos muitų teritoriją) dienos – 2018-11-05, bet nuo 2018-08-10. Atsižvelgiant į tai, konstatuotina, kad ginče aptariamais delpinigių yra apskaičiuoti pažeidžiant Sąjungos muitinės kodekso 114 straipsnio 2 dalies bei MAĮ 96 straipsnio 1 dalies 2 punkto ir 97 straipsnio 2 dalies nuostatas. Todėl šiuo Komisijos sprendimu nepagrįstai apskaičiuota delpinigių sumos dalis naikinama, vietoje Pareiškėjui nurodytų sumokėti 80 Eur maito delpinigių ir 5 512 Eur PVM delpinigių, nurodant sumokėti 71 Eur maito delpinigių ir 4 871 Eur PVM delpinigių.

Klaipėdos TM 2020-09-04 patikrinimo ataskaitoje Nr. OLM320098, įvertinusi Pareiškėjo pažeidimą sunkinančią aplinkybę (nesumokėtų mokesčių dydis viršija 500 bazinių socialinių išmokų), lengvinančias aplinkybes (Pareiškėjas bendradarbiavo su muitinės pareigūnais, pažeidimo pobūdį), nuo Pareiškėjui papildomai apskaičiuotos 26 202 Eur (24 270 Eur importo PVM ir 1 932 Eur maito) sumos skyrė 30 proc. dydžio 7 861 Eur baudą. Muitinės departamentas sprendime sutiko su Pareiškėjui paskirtos baudos dydžiu, taip pat laikėsi pozicijos, kad nėra pagrindo atleisti Pareiškėją nuo delpinigių (baudos) mokėjimo. Kadangi Pareiškėjas skunde dėsto motyvus dėl baudos dydžio bei atleidimo nuo ekonominių sankcijų mokėjimo, Komisijos sprendime pasisakytina dėl jų.

Dėl baudos dydžio. MAĮ 140 straipsnio 1 dalyje nustatyta, jog asmenims, pažeidusiems mokesčių įstatymus, baudos skiriamos pagal pažeidimo padarymo metu galiojančius teisės aktus, išskyrus šio Įstatymo 142 straipsnyje nurodytus atvejus. Pažeidimo padarymo metu galiojusios MAĮ 139 straipsnio 1 dalies nuostatos nustatė nuo 10 iki 50 procentų nuo mokesčio sumos skirtinos baudos dydį, kuris priklauso nuo pažeidimo pobūdžio, nuo to, ar mokesčių mokėtojas bendradarbiavo su mokesčių administratoriumi, nuo mokesčių įstatymų pažeidimo pripažinimo ir kitų aplinkybių, kurias mokesčių administratorius pripažįsta svarbiomis skirdamas didesnę ar mažesnę baudą. Ši MAĮ nuostatų redakcija (galiojusi iki 2018-12-31) nenustatė konkrečių baudos dydį mažinančių (atsakomybę lengvinančių) ir didinančių (atsakomybę sunkinančių) aplinkybių sąrašo. Todėl tai, kad Klaipėdos TM patikrinimo ataskaitoje, remdamasi pažeidimo padarymo metu galiojusiomis normomis, apskaičiuotų mokesčių dydį (nurodydama 500 bazinių socialinių išmokų viršijantį dydį), įvertino kaip atsakomybę sunkinančią aplinkybę, o Muitinės departamentas sprendime nurodė šiuo metu galiojančią MAĮ 140 straipsnio 4 dalies 5 punkto redakciją, nesudaro pagrindo išvadai, kad mokesčių administratorius Pareiškėjo veiksmus vertino

kaip tyčinius, nes nei Klaipėdos TM, nei Muitinės departamento procesiniuose sprendimuose tokios informacijos nėra, o Klaipėdos TM Pareiškėjo pažeidimo pobūdį įvertino kaip lengvinančią aplinkybę. Nors ginčo situacijoje Pareiškėjui dėl Sąjungos muitinės kodekso, PVMĮ pažeidimo pagrindai yra įregistruota mokestinė prievolė, tačiau įvertinus tai, kad Pareiškėjas, nors ir neteisingai, pažeisdamas teisės aktų reikalavimus, tačiau yra deklaravęs su Laivo įvežimu susijusias ūkines operacijas atitinkamų laikotarpių PVM deklaracijose, posėdžio Komisijoje metu Pareiškėjo atstovė paaiškino, kad įmonė pirmą kartą susidūrė su tokia situacija, Pareiškėjui turint teisę patikslinti atitinkamo mokesstinio laikotarpio PVM deklaraciją ir joje deklaruoti muitinės apskaičiuotą importo PVM ir esant ketinimui importuotą laivą naudoti PVM apmokestinamoje veikloje, jį atskaityti, taip pat, įvertinus tai, jog Pareiškėjui yra apskaičiuoti delspinigiai, Pareiškėjui paskirtos baudos dydis nelaikytinas proporcingu (adekvačiu) padarytam pažeidimui. Komisija laikosi pozicijos, kad taikomų ekonominių poveikio priemonių dydis turi būti adekvatus padarytam pažeidimui, priešingu atveju, remiantis vien formaliais kriterijais paskirta bauda, nors ir finansiškai neigiamai veiks pažeidimą padariusį asmenį, tačiau nebus veiksminga, nuo tolimesnių pažeidimų atgrasanti ir teisinga poveikio priemonė. Konstatuotina, kad ginčo atveju baudos skyrimo tikslai bus pasiekti skiriant 10 proc. baudą, todėl Muitinės departamento sprendimas dalyje dėl Pareiškėjui paskirtos 7 861 Eur baudos keistinas į nurodymą sumokėti 2 620 Eur baudą.

Dėl atleidimo nuo baudų ir delspinigių mokėjimo. Skunde Pareiškėjas laikosi pozicijos, kad jis gali būti atleistas nuo delspinigių (baudos) mokėjimo dėl kaltės nebuvimo (MAĮ 141 straipsnio 1 dalies 1 punktas) ir kai mokesčių mokėtojo atskira veika, nors ir pažeidžiančia mokesčio įstatymo nuostatas, nepadaroma žala biudžetui (MAĮ 141 straipsnio 1 dalies 3 punktas). MAĮ 141 straipsnio 2 dalyje yra nustatyta, kad nuo baudos atleidžiama tik tuo atveju, kai mokesčių mokėtojas mokesčio, susijusio su paskirta bauda, sumą yra sumokėjęs (mokestis įskaitytas ir (arba) priverstinai išieškotas) ar šio mokesčio sumokėjimo terminas šio Įstatymo nustatyta tvarka yra atidėtas arba išdėstytas. Ginčo byloje nustatyta, kad remiantis Valstybinės mokesčių inspekcijos prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos viršininko ir Muitinės departamento prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos generalinio direktoriaus 2012-10-15 įsakymu Nr. VA-94/1B-785 „Dėl importo pridėtinės vertės mokesčio įskaitymo taisyklių patvirtinimo“ (2016-12-19 įsakymo Nr. VA-161/1B-1041 redakcija, galiojanti nuo 2017-01-01) patvirtintų Importo pridėtinės vertės mokesčio įskaitymo taisyklių (toliau – Taisyklės) 7.1 punktu, Pareiškėjui apskaičiuoto importo PVM yra neišskaitomas, o duomenų apie Klaipėdos TM patikrinimo ataskaitoje apskaičiuotų mokesčių sumokėjimą ar kitus MAĮ 141 straipsnio 2 dalyje nurodytus veiksmus nėra pateikta, todėl šio ginčo nagrinėjimo metu Komisija neturi pagrindo spręsti Pareiškėjo atleidimo nuo paskirtos baudos mokėjimo klausimą.

Dėl MAĮ 141 straipsnio 1 dalies 1 punkto taikymo. Pagal MAĮ 141 straipsnio 1 dalies 1 punktą mokesčių mokėtojas gali būti atleidžiamas nuo skaičiuojamų (apskaičiuotų), bet nesumokėtų (neišieškotų) delspinigių ar jų dalies, jei įrodo, kad nėra kaltas dėl padaryto pažeidimo. Administracinių teismų praktikoje pabrėžiama, kad įstatymų leidėjas atleidimą nuo delspinigių sieja ne tik su mokesčių mokėtojo kaltės nebuvimu, bet ir su jo paties pareiga šią faktinę aplinkybę įrodyti. Priešingu atveju atleidimas nuo delspinigių pagal MAĮ 100 straipsnio 1 dalies 2 punktą kartu su MAĮ 141 straipsnio 1 dalies 1 punktu nėra galimas. Įrodinėjimo našta tenka pačiam mokesčių mokėtojui, jei jis siekia pasinaudoti atleidimo nuo delspinigių teisine galimybe (LVAT 2011-03-21 nutartis adm. byloje Nr. A-556-319/2011; 2012-06-04 nutartis adm. byloje Nr. A-556-1635/2012). Įvertinus Pareiškėjo poziciją, siekiant pagrįsti savo kaltės dėl padaryto pažeidimo nebuvimą, sutiktina su Muitinės departamento išvada, kad tai, jog mokesčių mokėtojas neteisingai suprato ar traktavo teisės aktus negali būti laikoma aplinkybe, įrodančia mokesčių mokėtojo kaltės nebuvimą. Ginčo situacijoje padarytą pažeidimą lėmė paties Pareiškėjo veiksmai – Pareiškėjas, pagal MAĮ 40 straipsnio nuostatas turėdamas pareigą dėl savo vykdytų ūkinių operacijų ar veiklos teisingai apskaičiuoti mokesčių, vadovaujantis mokesčių įstatymais, laiku ir tiksliai įvykdyti mokesčines prievoles, to nepadarė. Paminėtina, kad ginčo situacijoje Pareiškėjas buvo susipažinęs su įsigyto Laivo tiekimo sąlygomis, byloje pateiktoje

įsigijimo sąskaitoje yra nurodyta esminė informacija apie Laivo tiekimą iš Norvegijos Karalystės ir su tuo susijusias eksporto procedūras. Taigi, esant abejonoms dėl to, kokie veiksmai turėjo būti atlikti Laiivą iš Norvegijos Karalystės atgabenus į Lietuvos Respublikos teritoriją, Pareiškėjas galėjo pasinaudoti mokesčių administratoriaus konsultacija, tačiau tokių veiksmų neatliko. Taigi, Komisijos vertinimu, Pareiškėjas neįrodė savo kaltės dėl padaryto pažeidimo nebuvimo ir atleisti Pareiškėją nuo delspinigių mokėjimo, remiantis MAĮ 141 straipsnio 1 dalies 1 punktu, nėra pagrindo.

Dėl MAĮ 141 straipsnio 1 dalies 3 punkto taikymo. Kai dėl padarytų pažeidimų biudžetas įstatymo nustatytu laiku negauna mokesčių pajamų, laikoma, kad biudžetui yra padaroma žala, kurios kompensacinę funkciją atlieka už pažeidimą apskaičiuoti delspinigiai. Tais atvejais, kai žala nėra padaroma, delspinigiai neskaičiuojami (pavyzdžiui, įvertinus mokesčių mokėtojo turimą permoką) arba yra pagrindas nuo jų mokėjimo mokesčių mokėtoją atleisti. Paminėtina ir tai, kad LVAT, aiškindamas nurodytąjį atleidimo nuo baudos pagrindą, yra nurodęs, jog tais atvejais, kai mokesčių mokėtojas neįvykdo prievolės į biudžetą sumokėti atitinkamo mokesčio sumas, tačiau turi grąžintiną pastarojo mokesčio mokesstinę permoką, gali būti pripažįstama, kad žala valstybės biudžetui nėra padaroma (LVAT 2010-05-20 nutartis adm. byloje Nr. A-442-773/2010; 2010-10-28 nutartis adm. byloje Nr. A-261-1439/2010 ir kt.). Ginčo byloje Pareiškėjas nepateikė duomenų apie tai, kad laikotarpiu, už kurį apskaičiuoti delspinigiai, jis turėjo mokesčių permoką, ar ji buvo tokio pat dydžio (didesnė) nei apskaičiuota mokėtina prievolės suma. Ginčo situacijoje Pareiškėjas laikosi pozicijos, kad atsižvelgiant į tai, jog jam apskaičiavus importo PVM, jis turi teisę jį atskaityti, negali būti traktuojama, kad yra padaryta žala biudžetui ir jis turi būti atleidžiamas nuo apskaičiuotų delspinigių sumokėjimo. Kaip matyti iš patikrinimo ataskaitos 1 priedo, Pareiškėjui apskaičiuoti muito ir importo PVM delspinigiai. Atsižvelgiant į tai, jog Pareiškėjo motyvai dėl žalos nebuvimo siejami tik su importo PVM, motyvų dėl apskaičiuotų muito delspinigių Pareiškėjas nepateikė, konstatuotina, kad nėra pagrindo pripažinti, kad šie delspinigiai (kurį dydis perskaiciuotas šiame Komisijos sprendime) yra apskaičiuoti nepagrįstai ar yra pagrindas atleisti Pareiškėją nuo jų mokėjimo.

Pasisakant dėl importo PVM delspinigių, paminėtina, kad PVMĮ 94 straipsnio 1 dalyje (2016-11-03 įstatymo Nr. XII-2697 redakcija) nustatyta, kad importo PVM už prekes mokamas tokiais pačiais terminais, kaip būtų mokami importo muitai už šias prekes (jeigu jie joms būtų nustatyti), kaip tai nustatyta Sąjungos muitinės kodekse, jį papildančiuose ir įgyvendinančiuose Europos Sąjungos teisės aktuose. Importo PVM už prekes, kurias importuoja PVM mokėtojai, gali būti įskaitomas Lietuvos Respublikos Vyriausybės ar jos įgaliotos institucijos nustatyta tvarka. Lietuvos Respublikos Vyriausybė ar jos įgaliota institucija nustato ir kriterijus, kuriuos turi atitikti PVM mokėtojai, pageidaujantys įskaityti importo PVM. Sprendime paminėtų Taisyklių 5 punkte nustatyta, jog importo PVM įskaitomas, jeigu prievolės mokėti importo PVM atsiradimo metu prekių importuotojas yra registruotas PVM mokėtoju Lietuvos Respublikoje, išskyrus Taisyklių 7 punkte nurodytus atvejus. Taisyklių 7.1 punkte nustatyta, kad PVM neįskaitomas, kai prievolė mokėti importo PVM atsiranda kitais PVMĮ nustatytais atvejais nei išleidžiant prekes į laisvą apyvartą. Ginčo situacijoje mokesčių administratorius mokėtiną importo PVM apskaičiavo nustatęs, kad ne Sąjungos prekei nebuvo įforminti muitinės formalumai, prekė nebuvo deklaruota muitinei, nebuvo deklaruoti ir sumokėti importo mokesčiai, todėl patikrinimo ataskaitoje yra konstatuota, kad apskaičiuota mokesstinė prievolė turi būti sumokėta (rezoliucinės dalies 5 punktas). Atsižvelgiant į aptartas aplinkybes, konstatuotina, kad atsiradus prievolei sumokėti importo mokesčius (importo PVM) ir šios prievolės neįvykdžius, padaroma žala valstybei biudžetui. Todėl konstatuotina, kad atleisti Pareiškėją nuo importo PVM delspinigių (kurį dydis perskaiciuotas šiame Komisijos sprendime) mokėjimo dėl nepadarytos žalos biudžetui nėra pagrindo.

Mokesčių ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės, vadovaudamasi Mokesčių administravimo įstatymo 155 straipsnio 4 dalies 1 ir 4 punktais, 100 straipsnio 2 dalimi, 141 straipsnio 2 ir 3 dalimis, n u s p r e n d ž i a :

1. Patvirtinti Muitinės departamento prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos 2021-01-19 sprendimą Nr. 1A-11 dalyje, kuria Pareiškėjui nurodyta sumokėti 1 932 Eur muitą, 24 270 Eur PVM.

2. Pakeisti Muitinės departamento prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos 2021-01-19 sprendimą Nr. 1A-11 dalyje, kuria Pareiškėjui nurodyta sumokėti 7 861 Eur baudą, 80 Eur muto ir 5 512 Eur PVM delspinigius, nurodant sumokėti 2 620 Eur baudą, 71 Eur muto ir 4 871 Eur PVM delspinigius.

3. Neatleisti Pareiškėjo nuo 2 620 Eur baudos ir 4 942 Eur delspinigių.

Pagal Mokesčių administravimo įstatymo 159 straipsnio 1, 3 ir 4 dalis mokesčių mokėtojas, nesutinkantis su Mokestinių ginčų komisijos prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės sprendimu dėl mokestinio ginčo, turi teisę šį sprendimą apskųsti Vilniaus apygardos administraciniam teismui (Žygimantų g. 2, LT-01102 Vilnius). Pagal Mokesčių administravimo įstatymo 159 straipsnio 2 dalį apskųsti Mokestinių ginčų komisijos prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės sprendimą taip pat turi teisę centrinis mokesčių administratorius, tačiau tik tuo atveju, kai centrinis mokesčių administratorius ir Mokestinių ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės, sprendami mokestinį ginčą (arba mokestinio ginčo metu), skirtingai interpretavo įstatymų ar kito teisės akto nuostatas. Skundas Vilniaus apygardos administraciniam teismui turi būti paduodamas ne vėliau kaip per 20 dienų po Mokestinių ginčų komisijos prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės sprendimo įteikimo dienos.

Komisijos pirmininkas	Evaldas Raistenskis
Komisijos narė	Edita Galiauskaitė
Komisijos narė	Rasa Stravinskaitė
Komisijos narys	Andrius Venius
Komisijos narė	Vilma Vildžiūnaitė